

Наше-то отечество, малка дѣчица, е земя прѣ-красна. Въ нея има много хубавы и плодовиы по-лета, и много пріятны брѣда (могылы) и планины. Вые трѣбва още отъ сега да ся учите да обычате това отечество.

Не казвамъ да мразите други-тѣ страны, защото ные трѣбва да обычямы всичкый свѣтъ, нѣ да обычяте Българско по-много отъ всичкы други; защото то е ваша бащинія.

Мило Българско чадо,

Мисли сега док' си младо,

Че въ тѣзъ земѣ си ты родено

И въ нея отхранено.

У Р О К Ъ 52.

КАКВО ЗНАЕ ДѢТЕ-ТО.

Азъ знаѣ, че съмь отъ рода на человекы-тѣ; че могѣ да усѣщамъ, да мыслиѣ, да желаѣ, да ся движѣ и да говорѣ. Знаѣ имя-то си, знаѣ имя-то на мѣсто-то, гдѣ-то съмь роденъ, знаѣ имя-то на мое-то любезно отечество, то е Българско, знаѣ имя-то на мѣсто-то гдѣ-то ся намирамъ сега. Азъ знаѣ че трѣбва да обычамъ отечество-то си, Българско, и да го обычамъ по-много отъ всичкы други страны на свѣта. Знаѣ, че азъ съмь малко дѣте, и че има да ся учѣ още на много нѣща.

Азъ могѣ да *разбирамъ* какво-то ми говорятъ. Ако учитель-тѣ ми каже да стоѣ правъ, азъ разбирамъ, че той иска да станѣ и да стоѣ на крака-та си. Ако нѣкой мя попыта, какво ти е имя-то, азъ разбирамъ какво иска, и му казвамъ имя-то си.